

บทชัตอาทิตตปริยายสูตร

เวเนยยะทะมะโนปาเย	สัพพะโส ปาระมิง คะโต
อะโหมชะวะจะโน พุทโธ	อะภิญญายานุสาสะโก
จิณณานุรูปะโต จาปี	ธัมเมนะ วินะยัง ปะชัง
จิณณาคคิปาโรจะรียานัง	สัมโพชฌมาระหะโยคินัง
ยะมาทิตตะปะรียายัง	เทสะยันโต มะโนหะรัง
เต โสตาโร วิโมเจสิ	อะเสกขายะ วิมุตติยา
ตะเถโวปะปะริกขายะ	วิญญูณัง โสตุมิจจะตัง
ทุกขะตาลักกะโณปายัง	ตัง สุตตันตัง ภาณามะ เส ฯ

คำแปล พระพุทธเจ้าได้ถึงพระบารมีแล้วโดยประการทั้งปวง ในอุบายฝึกเวไนยสัตว์ มีพระวาจาไม่เปล่าจากประโยชน์ ทรงพร่ำสอนเพื่อความตรัสรู้ยิ่ง และทรงแนะนำหมู่สัตว์โดยธรรมตามสมควรแก่อุปนิสัยที่เคยประพฤติมา ทรงแสดงอาทิตตปริยายใดเป็นเครื่องนำใจ ของเหล่าพระโยคีผู้ควรจะตรัสรู้ซึ่งเป็นขุณฺโณเคยบำเรอไฟ ได้ทรงยังพระโยคีผู้สดับเหล่านั้นให้พ้นแล้วด้วยอเสกขวิมุตติ เราทั้งหลายจงสวดอาทิตตปริยายสูตรนั้นเป็นอุบายเครื่องกำหนดความทุกข์เพื่อวิญญูชนทั้งหลาย ผู้ปรารถนาเพื่อจะฟังด้วยความใคร่ครวญอย่างนั้นเทอญ

อาทิตตปริยายสูตร

(ผู้สวดอาทิตตปริยายสูตร จะทำให้ทุกข์โศกโรคภัยไม่เบียดเบียน ปรารถนาสิ่งใด ก็สำเร็จสมใจ ปรารถนา มีความสุข มีความเกษมสำราญทุกเมื่อ)

เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สะมะยัง ภาคะวา คะยายัง วิหะระติ คะยาสิเส สัทธิง ภิกขุสะหัสสะเน ฯ ตัตตระ โข ภาคะวา ภิกขุ อามันตสิ ฯ

สัพพัง ภิกขเว อาทิตตัง ฯ ภิญจะ ภิกขเว สัพพัง อาทิตตัง ฯ จักขุ ภิกขเว อาทิตตัง รุปา อาทิตตา จักขุวิญญาณัง อาทิตตัง จักขุสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิทั้ง จักขุสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง ฯ เภชะ อาทิตตัง ฯ อาทิตตัง ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา อาทิตตัง ชาติยา ชะรามะระณณะ โสเกทิ ปะริเทเวทิ ทุกเขทิ โทมะนัสเสทิ อุปายาเสทิ อาทิตตันติ ฯ ะทามิ ฯ

โสตัง อาทิตตัง สัททา อาทิตตา โสตะวิญญาณัง อาทิตตัง โสตะสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิทั้ง โสตะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง ฯ เภชะ อาทิตตัง ฯ อาทิตตัง ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา อาทิตตัง ชาติยา ชะรามะระณณะ โสเกทิ ปะริเทเวทิ ทุกเขทิ โทมะนัสเสทิ อุปายาเสทิ อาทิตตันติ ะทามิ ฯ

ฆานัง อาทิตตัง คันธา อาทิตตา ฆานะวิญญาณัง อาทิตตัง ฆานะสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิทั้ง ฆานะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง ฯ เภชะ อาทิตตัง ฯ อาทิตตัง ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา อาทิตตัง ชาติยา ชะรามะระณณะ โสเกทิ ปะริเทเวทิ ทุกเขทิ โทมะนัสเสทิ อุปายาเสทิ อาทิตตันติ ะทามิ ฯ

ชีวะหา อาทิตตา ะสะสา อาทิตตา ชีวะหาวิญญาณัง อาทิตตัง ชีวะหาสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิทั้ง ชีวะหาสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชะติ เวทะยิตัง สุขัง ฯ วา ทุกขัง วา อะทุกขะมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง ฯ เภชะ อาทิตตัง ฯ อาทิตตัง ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา อาทิตตัง ชาติยา ชะรามะระณณะ

โสเกหิ परिเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ ะทามิ ฯ

กาโย อาทิตโต โฝฏฐัพพา อาทิตตา กายะวิญญาณัง อาทิตตัง กายะสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิ ทั้ง กายะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง ฯ เภนะ อาทิตตัง ฯ อาทิตตัง ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระณนะ โสเกหิ परिเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ ะทามิ ฯ

มะโน อาทิตโต ธัมมา อาทิตตา มะโนวิญญาณัง อาทิตตัง มะโนสัมผัสโส อาทิตโต ยัมปิ ทั้ง มะโนสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขมะสุขัง วา ตัมปิ อาทิตตัง ฯ เภนะ อาทิตตัง ฯ อาทิตตัง ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระณนะ โสเกหิ परिเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ ะทามิ ฯ

เอวัง ปัสสัง ภิกขเว สุตฺวา อะริยะสาวะโก จักขุสฺมิงปิ นิพพินทะติ ฐุเปสุปิ นิพพินทะติ จักขุวิญญาณปิ นิพพินทะติ จักขุสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิ ทั้ง จักขุสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขมะสุขัง วา ตัสฺมิงปิ นิพพินทะติ ฯ

โสตัสฺมิงปิ นิพพินทะติ สัทฺเตสุปิ นิพพินทะติ โสตะวิญญาณปิ นิพพินทะติ โสตะสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิ ทั้ง โสตะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขมะสุขัง วา ตัสฺมิงปิ นิพพินทะติ ฯ

ฆานัสฺมิงปิ นิพพินทะติ คันเธสุปิ นิพพินทะติ ฆานะวิญญาณปิ นิพพินทะติ ฆานะสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิ ทั้ง ฆานะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขมะสุขัง วา ตัสฺมิงปิ นิพพินทะติ ฯ

ชีวหายะปิ นิพพินทะติ ะเสสุปิ นิพพินทะติ ฯ ชิวหาวิญญาณปิ นิพพินทะติ ชิวหาสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิ ทั้ง ชิวหาสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขมะสุขัง วา ตัสฺมิงปิ นิพพินทะติ ฯ

กายัสฺมิงปิ นิพพินทะติ โฝฏฐัพพะสุปิ นิพพินทะติ กายะวิญญาณปิ นิพพินทะติ กายะสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิ ทั้ง กายะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขมะสุขัง วา ตัสฺมิงปิ นิพพินทะติ ฯ

มะนัสฺมิงปิ นิพพินทะติ ธัมเมสุปิ นิพพินทะติ มะโนวิญญาณปิ นิพพินทะติ มะโนสัมผัสเสปิ นิพพินทะติ ยัมปิ ทั้ง มะโนสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง สุขัง วา ทุกขัง วา อะทุกขมะสุขัง วา ตัสฺมิงปิ นิพพินทะติ ฯ นิพพินทัง วิรัชชะติ ฯ วิจารณ์ วิมุจจะติ ฯ วิมุตตัสฺมิง วิมุตตะมีติ ญาณัง โหติ ชีณา ชาติ วุสิตา พรัทมะจะริยัง กะตัง กะระณียัง นาปะรัง อดิตตยาติ ปะชานาตีติ ฯ

อิหะมะโวจะ ะคะวาฯ อตตะมะนา เต ภิกขุ ะคะวะโต ภาสิตัง อะภินันทุฯ อิมัสฺมิงุจะ ปะนะ เวยยากระณัสฺมิง ภัณฺฐะมาเน ตัสสะ ภิกขุสะหัสสัสสะ อะนุปาทายะ อาสะเวหิ จิตตานิ วิมุจจิงสูติ ฯ

คำแปล ข้าพเจ้าได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ ตำบลคยาสี่สะ ริมฝั่งแม่น้ำคยา พร้อมกับภิกษุ ๑,๐๐๐ รูป ณ ที่นั้น พระผู้มีพระภาครับสั่งเรียกภิกษุทั้งหลายมาตรัสว่า

ภิกษุทั้งหลาย สิ่งทั้งปวงเป็นของร้อน ก็อะไรเล่าชื่อว่าสิ่งทั้งปวงเป็นของร้อน

ภิกษุทั้งหลาย จักขุ (ตา) เป็นของร้อน ภิกษุทั้งหลาย รูปทั้งหลายเป็นของร้อน ภิกษุทั้งหลาย จักขุวิญญาณเป็นของร้อน ภิกษุทั้งหลาย จักขุสัมผัสเป็นของร้อน แม้ความเสวยอารมณ์ที่เป็นสุขหรือทุกข์ หรือ ที่มีไข้ทุกขมิใช่สุขที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัยก็เป็นของร้อน ร้อนเพราะอะไร เรากล่าวว่า ร้อนเพราะ

ย่อมเปื้อน่ายแม่ในชีวหา ย่อมเปื้อน่ายแม่ในรสทั้งหลาย ย่อมเปื้อน่ายแม่ในชีวหาวิญญูณ ย่อมเปื้อน่ายแม่ในชีวหาสัมผัส ย่อมเปื้อน่ายแม่ในความเสวยอารมณ์ที่เป็นสุขหรือทุกข์หรือที่มีใช้ทุกข์มิใช่สุข ที่เกิดขึ้นเพราะชีวหาสัมผัสเป็นปัจจัย

ย่อมเปื้อน่ายแม่ในกาย ย่อมเปื้อน่ายแม่ในโณรูปัพพะทั้งหลาย ย่อมเปื้อน่ายแม่ในกายวิญญูณ ย่อมเปื้อน่ายแม่ในกายสัมผัส ย่อมเปื้อน่ายแม่ในความเสวยอารมณ์ที่เป็นสุขหรือทุกข์หรือที่มีใช้ทุกข์มิใช่สุข ที่เกิดขึ้นเพราะกายสัมผัสเป็นปัจจัย

ย่อมเปื้อน่ายแม่ในมนะ ย่อมเปื้อน่ายแม่ในธรรมทั้งหลาย ย่อมเปื้อน่ายแม่ในมโนวิญญูณ ย่อมเปื้อน่ายแม่ในมโนสัมผัส ย่อมเปื้อน่ายแม่ในความเสวยอารมณ์ที่เป็นสุขหรือทุกข์ หรือที่มีใช้ทุกข์มิใช่สุข ที่เกิดขึ้นเพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย

เมื่อเปื้อน่าย ย่อมคายกำหนด เพราะคายกำหนด จิตย่อมหลุดพ้น เมื่อจิตหลุดพ้นแล้ว ย่อมมีญาณว่า หลุดพ้นแล้ว อริยสาวกย่อมรู้ชัดว่า ซาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำได้ทำเสร็จแล้ว กิจอื่นเพื่อความเป็นอย่างนี้มิได้มีอีกต่อไป

พระผู้มีพระภาคได้ตรัสอาทิตตสูตรนี้แล้ว ภิกษุเหล่านั้นก็มีใจยินดี ต่างชื่นชมพระภาชิตของพระผู้มีพระภาค เมื่อพระองค์ตรัสเวยยากรณภาชิตนี้อยู่ ภิกษุ ๑,๐๐๐ รูปนั้นก็มิจิตหลุดพ้นจากอาสวะเพราะไม่ถือนั่น